

OKTÓBER: Ayhan Gökhan

Október 1.

Mint egy magára hagyott mese,
tévedezem a magyar valótlanokban.

Október 2.

Vajon megvan-e még Bécsben az iráni étterem?

Október 3.

Most tudtam meg, hogy Osztovits Ágnes,
a megszüntetett kedvenc, előfizetett,
alkalmi munkaadó lapom (Heti Válasz) szerkesztője,
fordított oroszról.

Október 4.

„Majd három évig tapostam ezt a saját ösvényemet.
Rajta járva jól tudtam verseket írni. Megesett,
hogymint egy-egy utamról megtérve elindultam
az ösvényen, és bizonyos, hogy valamilyen strófát
tapostam ki rajta. Megszoktam a kis csapást,
úgy időztem ott, mint valami erdei dolgozószobában.”
Varlam Salamov három mondata. (Rab Zsuzsa
fordítása).

Október 5.

A bolgár buszon leesett a sofőr feje fölött belülről
kifordult metafora, az allergiás jéghegyet meghatódni
még nem látott tárgy. A tükör alattomos árulása.

Október 6.

A Csáth Géza-díjat a rendkívül tehetséges és jelenleg
Ovidiust fordító Csehy Zoli kapta. Azt hittem, sértésdíj,
de nem, ez nem sértésdíj. Ez a díj még a sértéshez is
primitív. Hogy a díj értelme hol ragadható meg,
ezidáig – műveltségbeli és ízléstudásbeli
hiányosságaim okán – nem sikerült rájönnöm.
Merészség, egy önként jelentkezett szó a díj
védelmében, merészség egy égő házban még
a lángoktól ideiglenesen szabad plüssarc konyakkal
locsolgatása is jobb híján, nem fogadnám ezért el,
hogy a merészség helyénvaló – disznózsírral
kenetett –, mentség.

Az összefirkált, ártatlan, megalázott, párnán nem
aludt disznófej Csehy Zoli kezébe került –, a fénykép
tapintatlanul mutatja, a halott fej tapintása nem
maradhatott élvezeti kategória. Nem hugyozta le
senki, bár a kérdést nyitva hagyom, a „díjátadóról”,
mint annyi, mások életét formáló élményről,
szerencsésen lemaradtam. Halott állatok fejére írni,
hát, mit mondjak, nehéz Magyarországon találnom
meglepetést.

Október 7.

Halálom után fejem levágható, összefirkálható,
Pier Paolo Pasolini köteteiből fordító költők kezébe
tehető és negyed órán át fényképezhető.
Hasonló szereplést szigorúan csak egyszer,
napfényes időben és húshagyókedd után vállalok.

Október 8.

„De oda, abba/az irányba kellett felcsúsznom,
mint az/ökológiai menekültnek, a Vezúv morgása/elől,
a beszélgető bokrok közt, a mellkasomra/ült sötétség
szikláival az éjszakának, és/annak minden élő-
lényével.” Kedvencköltőm Balogh Attila mondata.

Október 9.

Házassági évforduló, Fekete-tenger,
vegetáriánus vacsora, spanyol bor.
Boldog mondatom.

Október 10.

A konstancai kaszinó épülete, a román tengerpart
szecessziós dobókockája kimaradt.

Október 11.

Két hónapja abbahagytam a húsevést és harminckét
éve a dohányzást. Egészségmondat.

Október 12.

„Fák uralták a világot, az ember hadat üzent nekik,
azon van, hogy ő uralja. De nem érdemes élni egy fák
nélküli világban.” Kedvencíróm Lénárd Sándor
mondata.

Október 13.

Ma elaludtam a mondatom.

Október 14.

Alsómocsoládon ma 1900 malacka veszítette életét.
Övük a Mennyek országa.

Október 15.

Vacsora, olasz tésztaétel és szicíliai bor. Olyan, mintha
nem Magyarországon lennék, és nem Magyarországon
lennem olyan, mint olasz étteremben laknom jól.

Október 16.

Hajléktalanrendelet. Most majd megy mindenki
a ritkábban lakott helyekre –, fagyási sérülésért,
demokratikus kitaszítottságért, keresztény-konzervatív
halálért.

Október 17.

Ha megőrülnék, Szent Ferenc módján,
állatokkal folytatni humánus beszélgetést.

Október 18.

A Margó Irodalmi Fesztiválon bemutatott Éjszakai
földet érés című könyv a Feleségem, Izsó Zita
harmadik verseskötete. Ez most itt a reklám mondata.

Október 19.

Ma jó hír ért. Jó, csak vicceltem. Elnézést.

Október 20.

És mit gondolnak most a tízezer méter mélységben
élő növények és állatok, képzettársítanak-e

mélységérzékeny embert, emberérzékeny klímaváltozást? Megszólalhatna erről a négyszáz éves grönlandi cápa.

Október 21.

Sikerült rendelnem az Amazonról egy-egy albumot a három képzőművésztől, tavaly novemberben, a Montparnasse Temetőben találkoztam velük. Cesar Baldaccini, Niki De Saint Phalle és Ossip Zadkine.

Október 22.

Hova vezíthettem a Balzac sírja körül talált kavicsom? A megtalálónak jutalom.

Október 23.

301-es parcella. Mansfeld. Maléter. Gimes.

Október 24.

Már három napja csak Kopp Máriára és Varga Lajos Mártonra gondolok.

Október 25.

Alvó, rózsaszín törpemalac. Szép.

Október 26.

Annyi szorongás van bennem, mint egy orosz erdőben.

Október 27.

Az alvó rózsaszín törpemalac még mindig szép.

Október 28.

Mint a Feleségem.

Október 29.

Magyarországon a növények és az állatok öltözködése a legstílusosabb.

Október 30.

Zitának – minden előre megbeszélt koreográfia nélkül –, azt mondta egy öregember ma a Hungária körúti Jurta kocsmá közeli buszmegállóban, hogy rohadt zsidó. „Remélem, most már mindig csak a nem zsidókat fogják lezsidózni. Nem szívatásból, de mégis csak igazságosabb.” (Egyik ismerősöm).

Október 31.

Beköszöntött a meteorológiai klímaváltozás.

